
Přišly (tj. zmatky, pozn. ek) po dnech s vodními kapkami na římsách pražských domů, proměňuje je v křehké rampoušky, po dnech, kdy chvílemi drobně sněžilo a slunce zapadalo na mlžném nebi za Petřínem jako velká červená koule. Přišly po dnech, kdy někteří ministři podali demisi, po dnech jednoho odborářského sjezdu, dvou shromáždění na Staroměstském náměstí a rozhodnutí presidenta, že demisi přijímá. Přišly koncem února.

"Je to hezký pohled," kývl pan Nikolaides, stále se díval proti zšeřelému oknu, "je i hezky barevný. Buďte rád," podotkl, "že vám někdo posílá tak krásné lístky. Já občas takové dostávám z Řecka." "Z Řecka," pomyslíl si, "ovšem. Pan Nikolaides z Prahy, z Malé Strany, je původem z Řek. Řek," pomyslíl si, mlčel... jak mu bylo těžko z konce toho letošního února, mu opravdu neřekl. Bylo mu těžko jako tenkrát, když se hroutil z Lii. Ale proč? Proč ho strhly? Proč právě strach, tíseň a beznaděj z konce toho února a proč právě jeho? Strhly ho jako motýla, když cítí dešť, nebo mořeplavce, když cítí bouřku. Strhly ho spíše na dálku než pro tu přítomnou chvíli... chápal to jen velmi nejasně a málo, skoro to nechápal... ale bylo to tak. Jenže díky bohu, v tomto případě to přece jen nebylo tak zlé, jako když se hroutil z Lii. V tomto případě přece jen nemusil zápolit a rvát se s tím ani dva měsíce, co od té doby přešly. V tomto případě totiž vzápětí připadl, a nejen on sám... na záchranu...

"Jestli si chcete ten ženevský lístek přečíst, obraťte ho, můžete," řekl už trochu klidněji, "je to jen pozdrav."

Pan Nikolaides však už v tom šeru dobře neviděl... a tak vzal lístek sám, přidržel si ho skoro až u deštivého okna a četl:

"Jsem tu právě na břehu tohoto jezera u cukrárny, opalují se v slunci a dýchám vzduch, který sem jde z hor. Nevím, kde jsi ty, jestli na nějakém dětském táboře či ve Vrůbkách, ale škoda, že tu nejsi se mnou..."

"Tak," ukázal s úsměvem za jeho záda, "ti chudáci na tom obraze. To velké, velké putování, ty křehké naděje..." a Mirek kývl. "Vem si ještě," řekl a přisunul mu míšeňskou mísu.

"To putování je jejich osud," řekl a vzal si kousek pařížského pečiva, "Jejich osud, protože se už rozhodli."

"Možná, že bloudí," kývl Mirek, aniž se otočil k obrazu.

"Bloudí," kývl, "je to jejich osud, který se už nezmění. Byl jim souzen. Ale ztratit život ještě nemusili. Budoucnost je před nimi a ta v této chvíli na aleji ještě předurčena není..."

Hleděl na obraz a cítil, že ho Mirek pozoruje s úsměvem.

"Víš Mirku, ještě jsem nikdy nejel první třídou," odvrátil se od obrazu, "ještě nikdy jsem ve vlaku nepil víno a nejedl kuře. Snad jen ovoce, nějakou hrušku či švestku v lokálce, co jezdí na Zvěneřov." A dojedl kousek pečiva a připomněl si obchod s potravinami v Mostecké ulici za Karlovým mostem naproti jugoslávské ambasádě. V tom obchodě se tak trochu od vidění znal s jednou prodavačkou. Mohlo jí být dvacet, měla černé vlasy, modré oči a buclatější tváře, úplně jiné než třeba Lia, která byla štíhlejší a téměř blond, ale rád ji viděl, vždycky byl rád, když ho u pultu obsloužila a řekla mu pár slov, někdy si na ní vynutil i úsměv. Když zašel do toho krámu, v době, kdy se rval se svým nitrem, bylo mu líp aspoň na chvíli. Včera, v pondělí, k večeru, tam zašel pro salám. Lidé se tam mačkali před pultem, ale neměli už chleba ani mléko, ovšem, bylo to k večeru a v pondělí, kdy je zásobování nejhorší. Dostal se k jiné prodavačce, o pár metrů dál, než stála černovláska, a ta měla tolik práce, že ho ani neviděla.

"Doufám," řekl Mirek klidně, "že už není třeba mluvit o tom tvém krvavém listu. Že v tom směru je už vskutku všechno vpořádku."

Cítil v duši šampaňské, hlavu lehkou. Hrud' plnou radostné naděje a srdce otevřené, čekající... usmíval se."

A pak naposled pohlédl na klas, mezi nimiž stál a v kterých nechal svůj skončený osud, pohřbenou minulost, všechny ty blouznivé smutky, představy a plány... a viděl, že to všechno tady kolem něho, živé, vlnící se a skutečné... jsou klasy žitné. Stál uprostřed širého žitného pole. "Jestlipak už otec, Štěpán vědí, jak to bude letos se žitem," pomyslí si, "pořád se mluví o úrodě a o žnících, ale jestlipak vlastně vědí, jak je to se žitem?" A vyšel z toho lánu a popošel na mez, aby si tam v tichu toho večera ještě trochu, trochu a na chvíli sedl, počkal, až i druhá polovina slunce zapadne a kraj se pomalu přichystá k pokojnému, líbeznému spánku.